U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) Společenství vlastníků jednotek domu č. p. 1370, Nové Náměstí Uhříněves,** se sídlem Nové náměstí 1370, Praha 22 – Uhříněves, zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, **b) P. K.,** proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Vivus Uhříněves s. r. o.,** se sídlem Budějovická 64/5, Praha 4 – Michle, zastoupeného JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2008, čj. S-MHMP 480618/2008/OST/Ko/Vč, o kasační stížnosti Ing. M. K., zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2011, čj. 9 Ca 9/2009 – 87,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Úřad městské části Praha 22, odbor výstavby rozhodnutím dne 20. 5. 2008 vydal pod čj. P22 3973/2008 OV 04, sp. zn. MC22 1304/2007 OV 04, rozhodnutí o změně umístění stavby „Obytný soubor Uhříněves – cihelna“.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 10. 2008, čj. S-MHMP 480618/2008/OST/Ko/Vč, zamítl odvolání žalobců a) a b) proti shora vymezenému rozhodnutí správního orgánu prvého stupně.

[3] Žalobci a) a b) brojili proti rozhodnutí žalovaného společnou žalobou. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 3. 2011, čj. 9 Ca 9/2009 – 87, ve výroku I. zamítl žalobu žalobce a) a ve výroku II. zamítl žalobu žalobce b).

[4] Rozsudek městského soudu napadl Ing. M. K. (stěžovatel), člen žalobce a), kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Aby se zdejší mohl věcně zabývat jednotlivými kasačními důvody, je mimo jiné třeba zkoumat, zda byla kasační stížnost vůbec podána osobou k tomu oprávněnou a zda byla podána včas.

[6] Sám stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud s ohledem na § 105 odst. 1 a § 11 odst. 3 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů) posoudil jako předběžnou procesní otázku možnost přenesení žalobní legitimace žalobce a) na některého z jeho členů, tedy i stěžovatele. K tomu stěžovatel doplnil, že většina přítomných členů žalobce a) se dne 12. 5. 2011 hlasováním dohodla nepokračovat v řízení.

[7] Stěžovatel tedy na základě svého nesouhlasu s rozhodnutím žalobce a) nepokračovat v soudním řízení požaduje přenést aktivní žalobní legitimace na svou osobu. V podstatě se tedy domáhá záměny účastníka řízení či procesního nástupnictví *sui generis* v řízení před Nejvyšším správním soudem. Nepochybné je, že kasační stížnost podala fyzická osoba, tedy subjekt odlišný od společenství vlastníku jednotek, které podalo žalobu ke krajskému soudu.

[8] Účastníky řízení o kasační stížnosti jsou podle § 105 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení. Stěžovatelem se přitom s ohledem na § 102 s. ř. s. rozumí účastník řízení (§ 33 s. ř. s.) nebo osoba zúčastněná na řízení (§ 34 s. ř. s.), z něhož vzešlo pravomocné rozhodnutí krajského (městského) soudu, které je napadáno kasační stížností.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze soudního řádu správního nelze dovodit aktivní žalobní legitimaci přehlasovaného člena společenství vlastníků jednotek k podání kasační stížnosti za situace, kdy se toto společenství rozhodlo nepokračovat v soudním řízení. Jak z obsahu kasační stížnosti stěžovatele, tak i ze samotné skutečnosti, že žalobce a) nepodal kasační stížnost, lze vyvodit jednoznačný projev vůle žalobce a) nevyužít zákonem stanovených procesních prostředků obrany proti rozsudku městského soudu, a nepokračovat tak v pozici stěžovatele v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem. Žalobcem – účastníkem řízení před krajským soudem - bylo samotné společenství vlastníků jednotek coby právnická osoba dle § 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, nikoliv některý z jeho členů. Stěžovatel nebyl účastníkem správního řízení a v rámci řízení před krajským soudem nebyl ani účastníkem řízení (žalobcem) ani osobou zúčastněnou na řízení.

[10] Vzhledem k uvedenému nelze jakkoliv dovodit oprávnění stěžovatele jednat jménem žalobce a) či samostatně pokračovat v řízení před kasačním soudem. Na tento závěr nemá vliv ani to, že stěžovatel vystupoval (kupř. podepsal žalobu či reagoval na vyjádření žalovaného) v průběhu soudního řízení společně s předsedou výboru jménem žalobce a). I za takové situace bylo totiž žalobcem a případným stěžovatelem společenství

vlastníků jednotek jako samostatný právní subjekt nadaný vlastní právní subjektivitou, nikoliv jeho jednotliví členové.

[11] Stěžovatelem navrhovaný postup nelze dovodit ani z ustanovení § 11 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů, věty druhé až čtvrté, podle kterého při rovnosti hlasů při hlasování, nebo nedosáhne-li se potřebné většiny nebo dohody, rozhodne na návrh kteréhokoli vlastníka jednotky soud. Jde-li o důležitou záležitost, může přehlasovaný vlastník jednotky požádat soud, aby o ní rozhodl. Právo je nutno uplatnit u soudu do 6 měsíců ode dne přijetí rozhodnutí, jinak právo zanikne.

[12] Věcně příslušným k řízením ve smyslu tohoto ustanovení je s ohledem na § 9 odst. 3 písm. u) o. s. ř. civilní úsek krajského soudu, místně příslušný podle místa sídla společenství vlastníků jednotek. Možnost zvrátit rozhodnutí shromáždění společenství vlastníků jednotek nepřísluší správnímu soudu. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů proto nelze vztáhnout na možnost Nejvyššího správního soudu rozhodnout v rámci řízení o kasační stížnosti o možném přenesení (a v podstatě tedy založení samostatné) aktivní žalobní legitimace na člena žalobce a).

[13] Nejvyšší správní soud proto z uvedeného důvodu kasační stížnost odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[14] Nejvyšší správní soud ke shora uvedenému současně dodává, že i pokud by bylo v předmětném řízení možno z jakéhokoliv důvodu odvodit aktivní procesní legitimaci stěžovatele k podání kasační stížnosti od jeho členství v žalobci a) a považovat jej za procesního nástupce tohoto žalobce, bylo by třeba posoudit kasační stížnost jako opožděně podanou.

[15] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek její lhůty. Počátek běhu lhůty k podání kasační stížnosti by bylo třeba v takovém případě nepochybně vztáhnout k okamžiku doručení rozsudku krajského soudu žalobci a) resp. jeho právnímu zástupci.

[16] V posuzovaném případě byl napadený rozsudek doručen k rukám zástupce žalobce a) v pondělí 2. 5. 2011, což vyplývá z doručenky založené v soudním spisu. Posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti by tedy bylo pondělí 16. 5. 2011. Stěžovatel kasační stížnost doručil městskému soudu osobně v úterý 17. 5. 2011, tedy až po uplynutí zákonné dvoutýdenní lhůty. I pokud by tedy Nejvyšší správní soud jakkoli připustil, aby stěžovatel podal kasační stížnost místo společenství vlastníků jednotek, nemohl by se jí věcně zabývat. Musel by ji posoudit jako opožděně podanou a odmítnout ji podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů,
které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. března 2012

JUDr. Michal
Mazanec
předseda senátu